

NEW YORK TIMES -MENESTYSKIRJAILIJA

PENN COLE

IKILIEKIN

KIPINÄ

EMARIONIN SAAGA

TAMMI

EMARIONIN SAAGA

Ikiliekkin kipinä (2023, suom. 2026)

PENN COLE

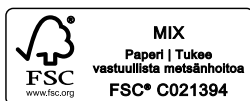
IKILIEKIN
KIPINÄ

SUOMENTANUT
JOHANNA VAINIKAINEN

TAMMI

HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *Spark of the Everflame* ilmestyi ensimmäisen kerran Yhdysvalloissa 2023 Penn Colen julkaisemana.

Copyright © 2021 by Penn Cole

Kartta © Andrés Aguirre

Suomenkielinen laitos © Johanna Vainikainen ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

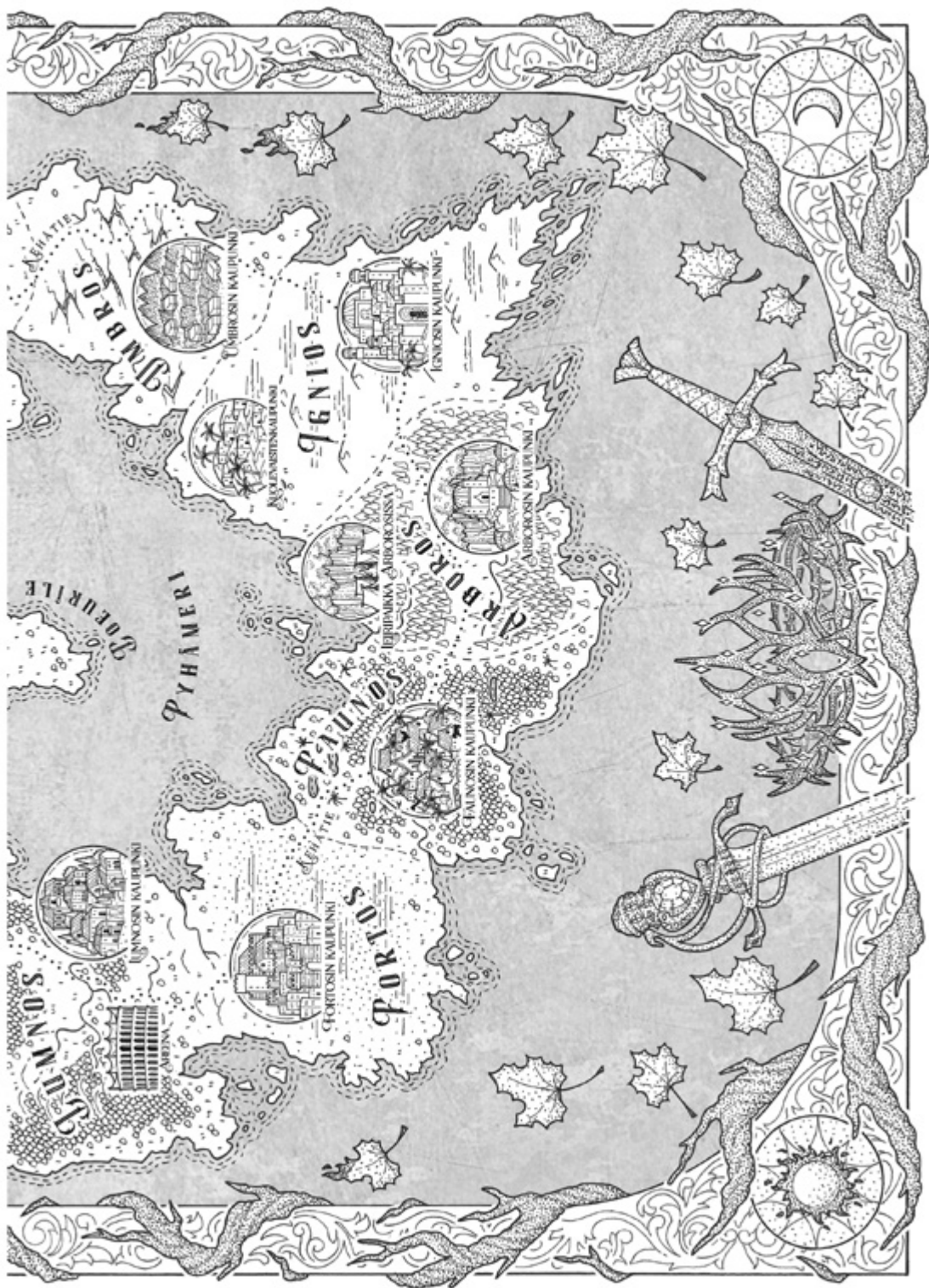
Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-7722-6

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Kaikille, joiden kipinän on joskus sanottu
palavan liian kirkkaasti, ja kaikille,
jotka juuri sen vuoksi ovat heitä rakastaneet.

EMARIONIN VALTAKUNNAT

LUMNOS, VALON JA VARJON VALTAKUNTA

Valo polttaa ja varjot puraisevat,
sinisilmänsä päivin ja öin vainoavat.

FORTOS, VOIMAN JA KUNNIAN VALTAKUNTA

Punaiset silmät kuten myös miekat,
he joko parantavat sinut tai tappavat.

FAUNOS, ELÄIMEN JA RAAKALAISEN VALTAKUNTA

Turkit, höyhenet ja matelijat,
niitä keltasilmänsä hallitsevat.

ARBOROS, JUUREN JA OKAAN VALTAKUNTA

Sammaleiset silmät niin halveksivat,
myrkkypiikit kauneimmissa kukissa kasvavat.

IGNIOS, HIEKAN JA LIEKIN VALTAKUNTA

Loimuavat liekit silmissä ja sielussa,
aavikolla on heidän tulinen mahtinsa.

UMBROS, MIELEN JA SALAISUUDEN VALTAKUNTA

Iirikset mustat kuin sydämensäkin,
järjen vievät he suudelmin.

MEROS, MEREN JA ILMAN VALTAKUNTA

Silmien väri kuin kostava meri,
aaltoihin he hukuttavat anelusi.

SOFOS, AATOKSEN JA KIPINÄN VALTAKUNTA

Kipinä totisen viisauden ovelan,
ruusuiset silmät tuovat kuoleman.

MONTIOS, KIVEN JA JÄÄN VALTAKUNTA

Violetti on väri katseen ja kivien,
varo heidän jäätään lopussa aikojen.

PROLOGI

Oliko se sitten siunaus vai kirous, siitäpä vieläkin kättä väännetään.

Jos minulla olisi sinä päivänä ollut rohkeutta astua pimeälle kujalle kuulemaan, mitä komea arpikasvoinen muukalainen kuiskasi äitini korvaan, ehkä kuolema olisi korjannut jonkun meistä – tai meidät kaikki – paljon aikaisemmin.

Tai jos olisin tullut vain hetkisen etuajassa, jos olisin ottanut äitiäni kädestä ja suostutellut hänet seuraamaan minua pois kaupungista ja metsäpolkua pitkin pieneen kotiimme rämeellä, kenties hänen salaisuutensa, myös ne jotka koskivat minua, olisivat pysyneet ikuisesti hautautuneina Emarionin multaan, ja monet olisivat säilyneet hengissä.

Vain yksi on varmaa: äitini katoaminen tuona kuumana, kirottuna iltapäivänä käynnisti tapahtumaketjun, joka oli niin odottamaton ja ylsi niin pitkälle, etteivät itse jumalatkaan kyenneet ennustamaan, mitä sitten tapahtuisi.

Ja sieltä minun tarinani siis alkaa.

LUKU

1

Menehtynyt potilas, kannisiä miehiä ja vielä verikehrä taivaalla – päiväni ei todellakaan ollut alkanut lupaavasti. Humalaisia juhlijoita tungeksi ja törmäili Kuolevaistenkaupungin pölyisillä kujilla, ja heidän vihellyksensä ja huuTELUNSA oli ikävää taustamusiikkia kotimatkan varrella. Vaikka väistin kaukaa heidän harhailevia kouriaan, en pystynyt välttelemään punareunaisia luppasilmiä, jotka seurailivat minua aivan liian kiinnostuneina.

Verikehrä ei auttanut sitten yhtään. Auringon noustessa taivas oli ollut sakean udun peitossa, ja kaupunki kylpi aavemaisen punaisessa valossa. Kun punainen aurinko nousi keskipäivän korkeuksiin, se tuntui tekevän alkukesän kuumuudesta paahtavampaa, sakeampaa, *vihaisempaa*.

”Vihaan tällaisia päiviä”, Maura sanoi.

Vilkaisin vierelläni kulkevaa lyhyttä vanhempaa naista, jonka posket punoittivat. Hän seisahtui ja nojasi keppiinsä kääntäen hunajanruskeat silmänsä kohti taivasta, ja hänen suupielensä vääntyivät tyytymättömään mutruun.

”Taontapäivä on tarpeeksi paha ilman tätä helvetillistä kuumuuttakin”, hän sanoi.

Olin samaa mieltä ja hymähdin sen merkiksi. Kohoavat lämpötilat kiristivät hermoja, ja se merkitsi lisää tappeluja, lisää vammoja ja lisää potilaita.

”Parantajaintalosta tulee hullujenhuone tänä iltana”, sanoin. ”Voin tulla takaisin kanssasi jos haluat. Harjoittelijat varmaan arvostaisivat ylimääräistä käsiparia.”

”Äitisi ja minä selviämme kyllä loppupäivästä. Mene kotiin ja lepää, sinulla oli raskas aamuvuoro.”

Muisto sai minut värähtämään.

Maura laski ahavoituneen kätensä minun käsivarrelleni ja puristi sitä lempeästi. ”Se ei ollut sinun syytäsi, Diem.”

”Tiedän”, valehtelin.

Potilas oli kuollut minun vuorollani.

Hän oli nuori poika – paljon nuorempi kuin hänen kuluneista kasvoistaan olisi voinut arvata, orpo jonka Kuolevaistenkaupungin slummit olivat nielaissheet. Nälkiintymisen partaalla hän oli yrittänyt näpistää paahdetun ankan myyntikärryiltä ja saanut siitä hyvästä veitsen kylkiluidensa väliin. Kun minä saavuin paikalle, hän oli jo menettänyt liian paljon verta, ja luhistunut keuhko teki hänen hengityksestään rahisevaa ja kosteaa.

En pystynyt tekemään muuta kuin pitelemään hänen kättään ja mumisemaan pyhät Päätymisen sanat. Elämä oli paennut hänen kaarnanvärisistä silmistään ja ympärillä ilonpito vain jatkui. Kukaan ei ollut pysähtynyt auttamaan, ei edes silloin kun ponnistelin raahaan hänen ruumistaan kyläämme ympäröivään metsään, jossa poika saisi maatua rauhassa, nukkua ikiunta lehtipeiton alla jos vain saisin hänet peiteltyä.

Tuo tarpeeton julmuus sai sappenin kiehumään. Jokainen kuollut potilas painoi sieluani raskaasti, mutta tämä poika oli ollut niin nuori, hänen kuolemansa olisi ollut niin helposti estettävissä, että se painoi kuin taakka harteillani. Syvällä sisälläni oli syttynyt kipinä, tarve saada oikeutta, mutta yritin kovasti olla välittämättä siitä.

”Merkillistä että taontapäiväksi sattuu verikehrä”, sanoin vaihtaakseni puheenaihetta. Työnsin valkoisen hiuskiehkuran korvani taakse – sen luonnoton väri korostui auringon tummaksi paahtamaa ihoani vasten. Keskitin huomioni punaiseen palloon, joka tuijotti meitä vihaisesti taivaalta. ”Se tuntuu pahalta enteeltä.”

Kuolevaisten vanhoissa uskonnoissa verikehrää oli kutsuttu varoitukseksi jumalilta, suuren mullistuksen airueksi. Sukupolvina sitten

verikehrän ilmestyminen sisällissodan aattona oli vahvistanut sen pahaenteistä mainetta – koko sotaakin kutsuttiin verisodaksi sen kunniaksi. Kun se nyt ilmestyi, ja vieläpä taontapäivänä, kaikenlaisia arvailuja lähtisi taatusti liikkeelle.

”Hölynpölyä”, Maura sanoi ja huiskaisi kädellään. ”Pelkkää höpsöä taikauskoa. Kaksi vuosikymmentä sitten meillä oli verikehrä, eikä siitä mitään pahaa seurannut.”

”Armas pikkuveljeni saattaisi olla eri mieltä kanssasi”, sanoin. ”Se verikehrä oli päivänä jona synnyin.”

Mauran kulmakarvat kohosivat. ”Ihanko totta?”

Nyökkäsin. ”Hänen suurinta hupiaan on muistuttaa minua siitä aina kun on tilaisuus.”

Jopa jumalat tiesivät että sinusta tulee kiusankappale, Teller virnuili ja juoksi karkuun ulottuviltani.

Muisto sai minut hymyilemään, vaikka tunsin itseni hetki hetkeltä levottomammaksi. Ja vaikka Maura esitti välinpitämätöntä, hänkään ei voinut salata huolirypynyä otsallaan katsoessaan myös taivaalle.

”Aiotteko sinä ja Henri juhlia jotenkin?” hän kysyi.

Puna kohosi poskilleni. Henri oli vanhin ja rakkain ystäväni – ja viime aikoina hänestä oli tullut jotain vielä enemmän.

”Hän kieltäytyy periaatteesta juhlimasta taontapäivää”, sanoin huokaisten. ”Hän sanoo, että tämä on koko vuoden masentavin päivä.”

”Harva nuorukainen kieltäytyy tilaisuudesta hukuttaa itsensä ilmaiseen viiniin ja rellestää kaupungilla ilman seuraamuksia.”

”Usko pois, Maura, jos viini olisi kuolevaisten tekemää, niin Henri olisi ensimmäisenä *rellestämässä*. Hän rellestäisi pitkin ja poikin Kuolevaistenkaupunkia. Hän rellestäisi pusikoissa, takakujilla, rellestäisi vaatteensakin –”

Maura tirskahti pehmeästi. ”Eikö hän pidä Perillisten viinistä?”

”Hän ei pidä *Perillisistä*.”

”Se ainakin selittää, miksi taontapäivä on hänestä masentava.”

”Niinpä.”

Vaikka taontapäivä oli riehakkain juhlapäivämme, suurin osa kuolevaisista ei kuitenkaan suhtautunut siihen lämmöllä. Tänä päivänä monta vuosituhatta sitten yhdeksän jumalankaltaisen kuolemattoman sisaruskatras, lyhyesti vain Katras, laati maagisen

sopimuksen – sitä kutsuttiin Taonnaksi – haettuaan turvapaikkaa meidän maailmastamme sen jälkeen, kun heidän omansa oli tuhoutunut väkivaltaisesti. Kaikki Katraasta rakastuivat meidän valtakuntamme, Emarionin, asukkaisiin. Välttyäkseen katselemasta rakkaimpiensa vanhenemista ja kuolemista Katraan sisarukset päättivät luopua ikuisesta nuoruudestaan ja sitoa omat elämänsä kuolevaisiin rakastettuihinsa.

Taontaloitsulla Emarion jaettiin yhdeksään valtakuntaan. Ne nimettiin Katraan sisarusten mukaan ja kyllästettiin kukin oman nimikkojumalansa tai -jumalattarensa taikuudella.

Katraan päämääränä oli, että heidän liittojensa jälkeläiset, olennot joita me nyt nimitämme Perillisiksi, hallitsisivat noita valtakuntia ja molemmat lajit eläisivät sovussa rinnakkain rauhan ja vaurauden valitessa. Taontapäivän tarkoitus oli muistuttaa meitä, niin kuolevaisia kuin Perillisiäkin, tuosta kauniista tavoitteesta.

Kuten vanhempien lapsiinsa kohdistamille toiveikkaille haaveille niin usein käy, asiat eivät sujuneet aivan suunnitelmien mukaan.

”Mitenkähän Perilliset juhlivat?” mietiskelin ääneen tähyillen katonharjojen yli. Pystyin juuri ja juuri erottamaan kuninkaallisen palatsin mahtavien tornien kaukaisuudessa hohtavat ääriviivat.

”Serkkuni, joka on töissä siellä yhdessä hienossa kartanossa, sanoo että se on vaikuttavaa. Päivällä heitellään serpentiinejä ja napostellaan hedelmiä kukkaniityillä, illalla tanssitaan silkit ja jalokivet yllä Taontatanssiaisissa. Notkuvia herkkupöytiä on silmänkantamattoon miin ja soittoniekat soittavat aamuun asti.”

”No justiinsa niin sen pitääkin olla”, letkautin. ”Heidän päivänsä hän se on.”

Sinä päivänä meidän maailmamme valtiudesta tuli heidän perintöoikeutensa, yksi monista lahjoista, joita jumalaiset esi-isät olivat heille suoneet. Meidän kuolevaiset esivanhempamme eivät olleet olleet ihan yhtä anteliaita meille.

”Jos minulta kysytään, se on häpeällistä”, Maura puuskahti. ”Perillisten ja kuolevaisten yhdistymisestä tässä juhlassa pitäisi olla kysymys, mutta Perilliset sulkevat meidät kokonaan ulos.”

”Se on kyllä järkyttävää”, tokaisin vakavalla naamalla. ”Kun he yleensä ovat niin ystävällisiä ja suurisydämisiiä.”

Olin sarkastinen, mutta itse asiassa en ollut koskaan tavannut Perillistä. Vaikka asuin vain lyhyen kävelymatkan päässä Lumnosin kaupungista, valtakuntamme vauraasta pääkaupungista ja hallitsevan eliitin asuinpaikasta, olisin yhtä hyvin saattanut elää maailman toisella laidalla. Kun olin lapsi, äitini kielsi minua olemasta missään tekemisissä heidän kanssaan: En saanut maistaa heidän ruokiaan tai juomiaan. En saanut vieraila Lumnosin kaupungissa. Edes parantajantyössäni minä en saanut hoitaa Perillisiä potilaina.

Ainoa, miltä hän ei voinut minua suojella, oli satunnaiset kohtaamiset Kuninkaallisen kaartin raakojen, kylmäsydämisten sotilaiden kanssa kun he partioivat Kuolevaistenkaupungin kaduilla. Tänään heitä ei kuitenkaan näkynyt. Kuningas oli aamulla hyvittelty meitä lähettämällä ilmaista viiniä, vetänyt sitten vartijansa pois ja jättänyt meidät kuolevaiset juhlimaan päivää keskenämme.

”Lähden nyt parantajaintaloon.” Maura pysähtyi kun tulimme tuttuun risteykseen. Hän hieroi jalkaansa ja silmäili väentungosta kulmat huolesta kurtussa. ”Selviätkö varmasti kotiin omin päin?”

”Minä pärjään kyllä, mene vain.” Taputin kahta tikaria, jotka roikkuivat lanteiltani. ”Osaan pitää huolta itsestäni. Sitä paitsi luulenpa, että harva uskaltaisi uhmata mahtavan Andrei Bellatorin vihaa käymällä käsiksi hänen tyttärensä.”

Mauran kasvot sulivat hymyyn. ”Isäsi on hieno mies. Hänen lähtönsä oli suuri menetys Emarionin armeijalle.”

”Sitä hänkin sanoo, joka ikinen päivä”, vastasin ja iskin silmää.

Maura nauroi ja kääntyi pois vilkuttaen minulle. ”Siunattua Taontaa, Diem!”

Vilkutin takaisin ja kiepsahdin saappaankannoillani kohti kaupungin epämääräisempää eteläosaa. Kun Maura ei enää vienyt huomioitani, tunsin selvästi miten jännittyneeksi ilmapiiri oli muuttunut.

Kosteasta kuumuudesta huolimatta pitelin viittaani tiukasti ympärilläni. Se oli puolustusmekanismi, samoin myös epäystävällinen irve naamallani.

Kaipasin takaisin kotiin, perheeni luokse turvaan. Kaduilla remuavissa väkivaltaisissa viinasiepoissa ei sinänsä ollut mitään uutta, mutta tänään tuntui... erilaiselta. Kuolevaistenkaupunki oli kuin tulitikkuaski, yhden kipinän päässä räjähtämisestä.

Kuninkaallisen kaartin tuoma Perillisten viini oli lumottu tai-kuudella, joka tuotti sen juojalle mielihyvän aaltoja toinen toisensa perään ja piti tämän hilpeänä tuntikausien ajan. Kuolevaisiin se vaikutti vielä voimakkaammin. Kuolevaistenkaupungin naisten rauhan ja hiljaisuuden kannalta oli ikävää, että jotkut näistä miehistä eivät selviäisi päiväkausiin.

Ja heitä oli paljon – liian paljon. Tarpeeksi jotta minä jouduin pujottelemaan joka risteykseen kertyneen tungoksen läpi ja kuuntelemaan lirkuttelevia, ällöttäviä ja jopa suoran väkivaltaisista puheita.

Vaikka jätin ne huomiotta, lepuutin käsiäni rennosti tikarieni kahvoilla, jotka nousivat ja laskivat lanteideni keinunnan tahdissa. Äänettömänä varoituksena.

Luukuilla peitettyjen ikkunoiden ja suljettujen verhojen takaa erotin levottomia katseita – naisia, jotka olivat viisaasti päättäneet viettää päivän sisällä lukkojen takana.

”Sinäpä olet nätti kapistus”, härnäsi ääni olkapääni takaa.

Kaksi miestä huojahteli minua kohti, niin lähelle että erotin alko-holin pistävän löyhkän heidän hengityksessään. Meripihkanväristä nestettä loiskahteli tuopeista, jotka heillä oli käsissään.

Kirosin mielessäni. Olin vajonnut liian syvälle ajatuksiini enkä ollut huomannut heidän lähestymistään. Isä olisi pettynyt – hän oli opettanut minua pysymään valppaana, varsinkin näillä rikollisten suosimilla kujilla.

Tappavan iskun takana ei koskaan ole vihollinen, joka hyökkää suoraan, oli hän opettanut. Vaan se, joka piileksii varjoissa ja odottaa. Se joka iskee kun lopulta katsot toisalle. Sellaiset ovat todellisia petoja, joita pitää pelätä.

Olin aika varma siitä, etteivät nämä niljakkeet olleet niinkään petoja kuin pelkkä riesa, mutta räpsäytin kuitenkin käsiäni auki ja kiinni tikarieni kahvoilla.

”Taisimme löytää äkäpussin”, miehistä pitempi sanoi ja viittasi leuallaan aseideni suuntaan.

”Tykkään tytöistä jotka tappelevat vastaan”, lyhyempi härnäsi. Hän otti huikan viiniä ja lipoi töhkäisiä hampaitaan, ja minun lounaani pyrki yläilmoihin.

Pitkä veti esiin veitsen ja kiepautti sitä kämmenellään. ”Aika painavia nuo sinun aseesi. Ihan liian painavia tuollaisen pikkuneidin kätösille. Minusta sinun pitäisi antaa ne meille.”

”Ja kolikkosi myös, jos sinulla on niitä”, pätkä lisäsi. Hän irrottautui kaveristaan kiertääkseen taakseni.

Astuin sivuun estääkseni häntä, vaikka samalla käänsinkin selkäni varjoisalle kujalle, jolla saattoi vaania vaara. ”Eikö teillä pojilla ole mitään parempaa tekemistä kuin ahdistella kotiinsa meneviä naisia?”

”Ahdistella?” Pätkä puristi rintaansa teeskennellen loukkaantunutta. ”Mehän vain juhlimme tätä hienoa taontapäivää.”

Kohotin toista kulmakarvaani. ”Tuskinpa Siunattu Äiti Lumnos arvostaisi tällaista juhlintaa.”

Miehen ilme happani. ”Sitten *Siunattu Äiti Lumnos* saa painua helvetin pakkaseen jäätymään koko sukukuntansa kanssa.”

Niskakarvani nousivat pystyyn. Jumalaisen Katraan herjaaminen oli pyhäinhäväistystä, josta rangaistuksena oli kuolema, ja Perilliset maksoivat avokätisesti kuolevaisille, jotka kääntyivät omiaan vastaan ja raportoivat kerettiläisistä. Jos tämä mies kerran tohti solvata jumalatar Lumnosia näin törkeästi päin naamaani, hänellä ei ollut aikomustakaan päästää minua menemään.

Mikä tarkoitti, että minun piti lähteä livohkaan ja äkkiä.

Otin vielä muutaman askeleen taaksepäin ja uskaltauduin vilkaisuun pikaisesti olkani yli. Tajusin liian myöhään, että olin perään-
tynyt kujalle joka päättyi korkeaan tiiliseinään.

Pitkä kurtisti kulmiaan ja nojautui eteenpäin. ”Likka, mikä sinun silmissäsi on vikana?”

Siristelin silmiäni yrittäen kehnosti piilotella niitä, mutta vahinko oli jo tapahtunut.

”Fortosin pallit, likkahan on *niitä*.”

”Oletko Perillisiä?” Pätkä sähähti. Hän haparoi veistään, tuli sitten toisiin ajatuksiin ja jähmettyi paikoilleen.

Pyöritin silmiäni. ”Jos olisin, luuletko että asuisin tässä rotan-
kolossa?”

Pitkä otti askeleen lähemmäksi. ”Mikseivät ne sitten ole ruskeat?”

Kuolevaisten silmät olivat aina ruskeat, mikä oli yksi Taonta-
loitsun seurauksista. Perilliset varasivat luonnollisesti itselleen sateen-

kaaren jännittävämmät sävyt, kuten monet muutkin kauniit asiat Emarionissa. Kunkin valtakunnan Perillisillä oli oma erityinen silmien värinsä; Lumnosin kaikkien Perillisten silmät olivat jotain sinisen sävyä. Tosin he olivat myös voimakkaita ja virheettömän kauniita, joten en olisi uskonut kenenkään voivan sekoittaa Perillistä kuolevaisen, ihan riippumatta silmien väristä.

Se oli ollut minun pelastukseni. Kun ruskeat silmät ja punaruskeat hiukset, jotka minulla oli ollut syntyessäni, olivat murrosiässä yllättäen menettäneet värinsä, minun arkinen naamani, riukumainen varataloni ja yleinen keskinkertaisuuteni olivat ennen pitkää vakuuttaneet kaikille, että en ollut mikään Perillisten salattu lapsi valepuvussa.

”Sairastin lapsena ja tauti vei värin silmistäni”, sanoin nopeasti. ”Jos nyt suotte minulle anteeksi...” Otin askeleen heitä kohti, mutta he seisoivat tielläni kuin kiinni naulittuina.

”Jos et kerran ole Perillinen niin todista se.” Pätkä veti veitsensä tupesta ja ojensi sitä minua kohti terä edellä. ”Näytä meille että vuodat verta.”

Se oli niin nokkela haaste, että minua otti päähän. Aikuisilla Perillisillä oli teräksenluja iho, johon kuolevaisten aseet eivät pystyneet. Jos olisin yksi heistä, hänen veitsensä ei vahingoittaisi minua. Mutta jos olin kuolevainen...

Hän hivuttautui minua kohti ja tökkäsi veitsenkärjellä ilmaan. Terä oli niin lähellä, että erotin kuivuneen veren jälkiä sen reunassa.

”Tänne vain, likka. Ojenna kätesi.” Hän hymyili vinosti. ”En satuta sinua kovin paljon.”

Sormiani syyhytti halu vetää tikarini esiin. Isältä saamani koulutuksen ansiosta pystyisin viiltämään heidän käsiään, poskiaaan, nivusiaan. Pääsisin helposti pakoon eikä kukaan kuolisi.

Mutta jos tekisin niin, he päätyisivät vääjäämättä parantajaintaloon. *Minun* parantajaintalooni.

Vatsaani käänsi ajatus siitä, että nuoret harjoittelijamme joutuisivat kohtaamaan nämä raakalaiset. Olin itse viettänyt liian monta taontapäivää siellä väistellen heiluvia nyrkkejä ja kähmiviä kouria.

Eräänlainen kylmä turtumus vaaniskeli ajatusteni laidalla. Voisin viiltää heitä vähän syvemmälle, tähdätä juuri oikeaan suoneen. Voisin varmistaa, etteivät he hoippuroisi tältä pimeältä kujalta ulos tai

minnekään muuallekaan enää koskaan. Ehkä se tekisi maailmasta paremman.

En ollut ikinä riistänyt ihmishenkeä. Parantajana olin vannonut auttavani, en aiheuttavani vahinkoa. Enkä halunnut olla samanlainen julmuri kuin Perilliset, leikkiä jumalaa joka jakoi kuolemaa kuin pelikortteja pakasta.

Mutta jos oma henkeni kerran oli vaarassa...

Pysy hengissä, kaikui korvissani isäni äänellä. Hinnalla millä hyvänsä, tapahtui mitä tahansa. Varmista ensin että jätät henkiin, jätä seuraukset myöhemmäksi.

Tapahtumat etenivät sellaisena vilinä, ettei silmä ollut pysyvä perässä. Yhtenä hetkenä mies syöksähti minua kohti, viileä ilmavirta pyyhkäisi kylkiluitani kun hänen tikarinsa terä tökkäsi tunikaani ja repi kankaaseen reiän. Seuraavana hetkenä raajani tanssivat koreografiasa sotahymnin tahdissa, jota kehoni osasi laulaa unissaankin.

Oli aivan liian helppoa väistellä heidän humalaisia huitaisujaan ja iskeä isku toisensa jälkeen. Polvi nivusiin. Kämmensyrjä kurkkuun. Kourallinen hiekkaa maasta heidän silmilleen. Jokaisen hyökkäyksen täsmällinen tarkoitus oli hidastaa heitä *tarpeeksi*.

Pitkä kiljahti ja rysähti polvilleen. Kyyneleitä valui hänen poskilleen, kun hänen silmänsä pinnistelivät nähdäkseen taas.

Hänen ystävänsä makasi vieressä selällään, tarraten kurkkuunsa ja haukkoen ilmaa. ”Olet vainaa! Vainaa!”

”Sanoit että halusit minun tappellevan vastaan.” Astuin heidän sätkivien vartaloidensa yli ja nappasin heiltä pudonneet veitset sekä lyömämiekat heidän lanteiltaan. Minulla ei ehkä ollut sisua heidän tappamiseensa, mutta ainakin pystyin estämään heitä purkamasta raivoaan seuraavaan tapaamaansa naiseen.

Potkaisin lisää hiekkaa heidän silmilleen, mistä seurasi uusi sarja ulvahduksia. ”Muistakaa tämä kun seuraavan kerran harkitsette vastaantulevan naisen kimppuun käymistä.”

”Tämän saat maksaa!”

”Kun löydän sinut –”

”Siunattua Taontaa”, toivotin imelästi. Pitkä sarja karkeitä herjoja seurasi perässäni, kun säntäsin kujalta ulos ja takaisin leveämmälle pääkadulle.

KUN VANHAT SALAISUUDET SYTTYVÄT LIEKKEIHIN, KAIKKI PALAA TUHKAKSI.

Diem Bellator elää Kuolevaistenkaupungissa, maailmassa jota hallitsevat jumalten julmat jälkeläiset, Perilliset. Kun hänen äitinsä kohtaa salaperäisen muukalaisen ja katoaa, Diemin elämä kääntyy päälleen. Hänen on uskaltauduttava Perillisten hoviin ja otettava selko äitinsä salatusta menneisyydestä.

Kuolevan kuninkaan komea perijä tarkkailee Diemin jokaista liikettä, ja sisällissotaa lietsova kapinallisjoukko yrittää värvätä hänet riveihinsä. Onnistuuko Diem tasapainottelemaan rakkauden, vallan ja poliittisen juonittelun välillä? Panoksena on paitsi hänen perheensä myös joka ikisen kuolevaisen henki.

Eeppisen romantiasarjan aloitusosa yhdistelee hengästyttäviä käänteitä, hengenvaarallista magiaa ja pakahduttavaa romantiikkaa. Valtavan Tiktok-suosion saavuttanut menestysromaani on täydellistä luettavaa Sarah J. Maasin ja Rebecca Yarrosin faneille.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7722-6